

Éz S(e)m Újság

(Le)köszön(ő) – 2. oldal

„a huszonnégy óra még úgy sem elég semmire”

Székelyek a magasban – 3. oldal

„18 évesen meghódította Európa legmagasabb csúcsát”

„Mi is történt a sulis napokon? – 6. oldal
„Emlékek, vicces bakik..”

Aranyköpések

11. oldal

Kárpát-medencei döntő Sátoraljaújhelyen - 5. oldal
„Meglepően jó érzés volt eljutni a döntőre”

Vallott az 5. és 9. osztály – 4. oldal

November 8.:

9. oldal

„Nemsokára”

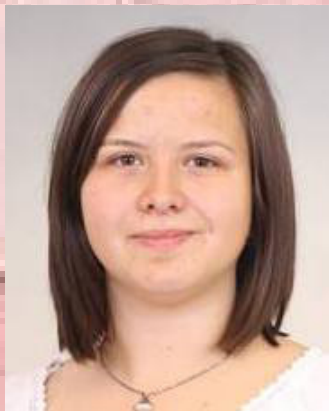
Négy év háttérmunka - 10. oldal
„Közösség, ahová jó tartozni”

Gyulafehérvári zarándoklat - 7. oldal

„Élményekkel feltarisznyálva érkeztünk haza”

(Le)köszön(ő)

Minden nap az érettségiről hallunk, elkezdődött az „éneklési szezon”, nyakunkon a tablófotózás.

Bármennyire nem akarom elhinni, de mi lettünk a legnagyobbak, jelentsen ez most bármit is. Negyedik évemet töltöm ebben az iskolában, és néha azon gondolkodom, hogyan telhetett el ilyen észrevétlenül ez az időszak, és vajon örülnöm kellene neki?

Visszatekintve, ezt a színes, eseménydús időszakot főként a DT-nek köszönhetem. Itt tanultam meg,

hogyan milyen csapatban dolgozni, kon-fliktusokat megoldani; milyen hullafáradtan, mégis elégedetten hazaérni egy jól sikerült rendezvény után; milyen jegyzetelve, ötletelve tanulni egy kevésbé jó után, aztán reménykedni, hogy a szűkös keretek ellenére sikerült valami olyat összehoznunk, ami elnyeri a tetszéseket.

Itt tanulhattam meg, hogy a huszonnégy óra még úgy sem elég semmire, hogy sokszor az éjszaka is ébren talál. Itt ismerhettem meg olyan embereket, akik teljesen mások, mégis ugyanaz érdeklí őket, mint engem.

Aztán hála a sok közös munkának, hajnalig tartó beszélgetéseknek, kisebb vitáknak és nagy ötletelésnek, ezek az emberek észrevétlenül jó barátaimmá váltak.

Sokat segített ez az időszak abban, hogy nyitottabbá váljak, és kicsit elhiggyem, hogy nincs akkora gond ezzel a világgal, amíg félig ismeretlen embereknek a gyógyulására diákzsebből ennyi pénz gyűlik össze – hála a jóindulatotoknak –, vagy amíg egyszerűen valaki egy rendezvény után megfog két széket, és segíteni próbál.

Remélem, nem bántátok meg, hogy engem választottatok, és hozzátok méltóan képviseltem ezt a vagány közösséget.

Köszönöm szépen a DT-sek kitartását, a diákok lelkes részvételét, a tanárok és nevelők toleranciáját és türelmét, a helyet az újságban, a bizalmat, a kritikát, a segítséget.

Köszönöm ezeket az éveket.

André Krisztina,
a diáktanács leköszönő elnöke

Székelyek a magasban

Nem sok iskola büszkélkedhet olyan hegymászóval, aki már 18 évesen meghódította Európa legmagasabb csúcsát, a Mont Blanc-t. Mi épp ebben a szerencsés helyzetben vagyunk, mivel a mi iskolánkban tanul Ferencz Attila (Cézé) /XII. B/, aki a legfiatalabb „székely volt a magasban” idén nyáron. Az expedícióról, élményeiről mesélt:

A Székelyek a magasban expedíció ötletgazdája Tulit Zsombor háromszéki hegymászó, aki idén nyolcadik alkalommal szervezte meg a Mont Blanc expedíciót, kifejezetten kevés tapasztalattal rendelkező hegymászóknak.

Legfiatalabbnak lenni eleinte furcsa volt, mert a jelentkezők (55 jelentkezőből válogattak be a csoportba) nehezen tudták elfogadni, hogy egy 18 éves fiú is versenybe száll a részvételért, de idővel, amikor kevesen maradtunk, és látták teljesítményemet elismeréssel voltak irántam.

Akkor éreztem igazán, hogy „elismertek, mint hegymászót”, amikor a válogatás után sokan felhívtak, gratuláltak és sikereket kívántak az expedícióra.

A Mont Blanc egyik régi álmom volt. Az egyetlen akadály, amiért csak ezen a nyáron teljesülhetett, az volt, hogy nem voltam elég idős, ugyanis senki nem vállal felelősséget 4500 méteren egy gyerekért, ami érthető is.

Amikor felértem a 4810 méter magas csúcsra, egy három éves álom teljesült, örömet, hálát éreztem. Hálát mindazok iránt, akik bármilyen formában is támogattak céлом elérésében, akár anyagilag, akár bátorítás szintjén. Gondolok itt családomra, barátaimra, osztálytársaimra, akik nagyon sokat érdeklődtek az expedíció előtt és után, erőt adtak, biztattak.

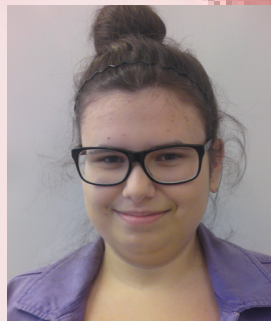
További céljaim, mint végzős diák mindenekelőtt az érettségi, de rá egy hónapra már biztos az út a következő csúcsra, a Kaukázus-hegység 5642 méter magas Elbrusz csúcsára, továbbá ha minden jól megy és az anyagiak is engedik, lassan a 7000 méteres, majd a „könnyebb” 8000 méteres csúcsok.

Kérdezett: **Bőjte Csongor** /XII. B/

Vallottak az 5. és 9. osztály

Antal Szidónia- IX. A

A pozitív csalódásom talán a tanárok, mert úgy érzem, hogy maximálisan ösztönöznek a tanulásra. Az első DT által szervezett program nagyon tetszett, jól meg volt szervezve. Nagyon rossz érzés, hogy most mi vagyunk a kicsik, mert minden új és szokatlan volt eleinte.

Antal Máté- IX. B

Őszintén megmondom, hogy a pozitív csalódásom az volt, hogy én úgy gondoltam, hogy sokkal többet fogunk imádkozni, de mégse. Kicsit furcsa, hogy mi vagyunk a kicsik, de meg lehet szokni. A nyeregben megtartott program alaposan meg volt szervezve, tetszett.

Kovács Boróka- IX. C

Nagyon tetszik a sulis. Őszintén, féltem egy kicsit az osztálytól, de jó a közösség, szeretem az osztályt. Mi kell ennél több? Meglepett, hogy ennyit imádkozunk, mert többre számítottam. Gólya lettem, ezért pörgősebbek a napjaim, kicsit fárasztó, de nagyon élvezem.

Cochior Krisztina- V.

Van, amikor rossz érzés, hogy mi vagyunk az iskolában a legkisebbek, mert a nagyok „csicskázgatnak”, de néha azért rendese is tudnak lenni.

Molnár Ádám-V.

Örülök, hogy ebbe az iskolába jöttem, mert nagyon jók a tanárok és sok új barátot szereztem.

Kérdezett: **Kelemen Anna /IX. B/**

Novák Franciska /XI. A/

„Édes anyanyelvünk” - 41. nyelvhasználati verseny Kárpát-medencei döntője Sátoraljaújhelyen

A 2012 tavaszán vettem részt először az Aranka György országos nyelv és beszédművelő versenyen, Kolozsváron. Igazából nem számítottam helyezésre (ahogy most sem), hiszen az ország tehetséges, művelt diákjai vettek részt, akik már veteránoknak számítanak, hiszen évek óta ugyanebben a versenyszámban indulnak, mindig jó eredményeket elérve, tudják, mire számítsanak és igen felkészültek.

A felkészülés komoly munkát igényel (idén kicsit nehezebb dolog volt a végzős évvel járó feladatok miatt). Érteni kell a stilisztikához, nyelvi illetanhoz, szó- és mondattanhoz, -elemzéshez egyaránt. Az írásbeli rész ugyanis erről szól. Három órát dolgozhattunk a tételsorral, a feladatok mindenik típusával találkoztam, még helyesírási és stílusrétegekkel kapcsolatos feladatok is voltak. A szóbelihez kell egy kevés „szónoki tehetség”, hiszen ahhoz, hogy megfelelően beszélhess egy adott témáról legalább 3 percig, ahhoz otthon kell lenned benne, szeretned kell beszélni, és meg kell ragadnod a mondanivalód lényegét, hogy hass a közönségre - ez csak egy jól felépített beszéd segítségével lehetséges. Ami nekem segített a megengedett 20 perc felkészülés során, az egy kis jegyzet. Nem írtam meg a teljes szövegemet, hiszen itt az előszó a fontos, a közönséggel való kapcsolatteremtés.

Meglepően jó érzés volt eljutni a döntőre, ugyanakkor hihetetlenül ideges voltam a szóbeli miatt, főleg, mert hangsúlygyulladásom volt, így suttogni is alig tudtam... A különdíj éppen ezért nagyon jól esett, úgy érzem, értékelték az igyekezetemet. Négy téma közül a diákszociális munkával kapcsolatos választottam (az érdekesség, hogy rajtam kívül csak egy diák választotta ezt a témát). Könnyen tudtam erről beszélni, főleg mert cserkész vagyok. Említettem saját élményeimet meg az önkéntesség mennyi lehetőségét és hasznát is.

Sátoraljaújhely nagyon békés, kellemes hely. Remekül éreztem magam. Egy kis műsorral készültek nekünk a vajdaságiak, majd Kányádi Sándor Fekete-piros című versének feldolgozását láttuka Maros Művészegyüttes előadásában. A legjobb pedig az volt, hogy együtt tölthettem ezt a három napot az erdélyi kis csapatunkkal, illetve a többi határon túli versenyzővel.

Mi is történt a sulinapokon?

A sulinapok előtti héten, már arról beszélt az egész iskola, hogy ki fog verset mondani az iskolánkban megszervezett szavalóversenyen, ki milyen ruhát fog felvenni a bálra és persze, hogy ki milyen programra fog jelentkezni a DT által megszervezett szabadtéri napon.

Már a hétfői napunk laza, várakozó hangulatban telt, hogy mikor lesz már kedd, szerda, hogy végre tudjuk „kifújni a gőzt”.

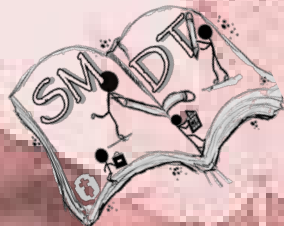
Kedden szentségimádás, búcsús mise és a sikeresen végződő szavalóverseny után, ahol iskolánk több diákja is díjat nyert, megrendezésre került a második iskolánapi bál, ahol a lányok és fiúk egyaránt szép számban megjelentek és táncoltak.

Másnap korán reggel -az előző esti táncos fáradalmat félretéve- hosszan kígyózó sorban haladt ki az egész iskola Somlyó hegyére. Az osztályok gyorsabb része helyet foglalt a többieknek és már a pityókástokány elkészítéséhez gyűjtötték a fát, míg a ráérős emberkék lassan megérkeztek. Nem volt sok idő a pihenésre idén sem, mert kezdődtek a DT által szervezett játékok sorozata: métabajnokság, számháború, beugró, kötélhúzás. Az emberek bevonultak az oltár elé játszani, nézni a többieket vagy éppen szurkolni saját osztályuknak a versenyeken.

A játékok lejártakor már a pityókástokányok is és desszertek is elfogytak, következett a díjkiosztás, ahonnan végül mindenki mosolyogva indult haza.

Remélem, hogy most, amint olvasod jó emlékek, vicces bakiik vagy éppen jóleső győzelem érzése jut eszedbe!

Kelemen Anna /X. B/

Gyulafehérvári zarándoklat

Hajnali 5 órakor kocogó fogakkal és álmos szemekkel ültünk fel a buszra, indulás után még kicsit zümmögtünk, majd elaludtunk.

Amint az ég is kivilágosodott, a szemek is kinyíltak és étellel telt meg a busz, majd imádkozva, nevetve, énekelve érkeztünk meg főegyházmegyénk központjába.

Részt vettünk a búcsús szentmisén, amit a kórus gyönyörű hangja, a rozettán átsütő napfény, valamint a tanulságos prédikáció tett emlékezetessé.

Szentmise után leróttuk kegyeletünket boldog emlékű püspökünk, Márton Áron sírjánál, majd látogatást tettünk a Gyulafehérváron tanuló teológusoknál, köztük iskolánk egykori diákjainál is.

Rövid ott tartózkodásunk után hazafelé vettük utunkat. Útközben megcsodáltuk Segesvár szépségeit, majd Nagygalamfalván imádkoztunk az akkor elhunyt Borbély Gábor papbácsiért, iskolánk támogatójáért.

A hazaúton népdaloktól és könnyűzenéktől zengett a buszunk, majd élményekkel feltarisznyálva érkeztünk haza zarándoklatunkról.

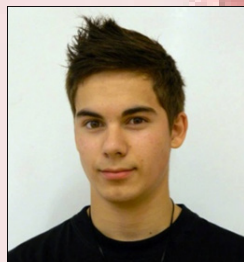
Kristály Veronika /X. A/

Utazás, bulik, táborok... vajon, hogy telt el a nyár?

-Táboroztál-e valahol a nyáron?

-Igen, voltam Tusványoson, ami nagyon jól telt, valamint az iskola által szervezett anyanyelvi táborban Marosfőn, ami szintén jól telt, csak túl rövid volt, de annál tartalmasabb.

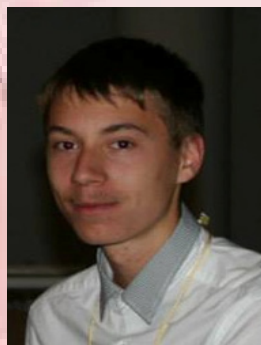
Fazakas Zsolt XI.C

- Mivel töltötted el a nyarat ?

-Elég tartalmas nyarat tudhatok magam mögött, ugyanis két nagyon jó táborban is részt vettem. Az egyik Temesvár mellett volt, valamint egy uniós program keretében voltam Spanyolországban is, ahol tíz napot töltöttünk.

- Spanyolországban megtanultál spanyolul beszélni?

- Csak pár szót tanultam.

Vultur Alexandru (Dodó) XII.B

-Melyek a legjobb nyári élményeid?

- Cserkésztáborban voltam, ahol sok barátot szereztem és sok új dolgot tanultam. Lovagolni is tanultam a nyáron egy lovas táborban, ahol szintén sok élménnyel gazdagodtam.

Filipaș Antónia IX.C

Mivel töltötted a nyarat?

- Európai körúton voltam. Legjobb élményem Párizs volt. Részt vettem a TAIZÉ-i Ifjúsági Találkozón is, ahol rengeteg európai fiatallal megismerkedtem.

Biró Ádám X.A

Kérdezett: **Firtelmeister Mónika /X.A/**
Firtelmeister Mária /X.A/

November 8.

Ahogy megérkeztünk szeptemberben az iskolába, már a szervezők árgus szemekkel figyelték az újonnan érkezett kilencedikeseket, hogy kiben látnak tehetséget. Közben a szervezőkben körvonalazódtak az elképzelések, mindenkinek akadt ötlete.

A gólyabál témája, mint minden évben idén is titkos, de biztosan akadnak diákok, akik már bizalmas forrásból tudják azt.

Megkezdődtek és lassan a végéhez közelednek a próbák, a gólyák ügyeskednek, táncolnak, énekelnek. A szervezők tanítanak, díszletet terveznek, ötletelnek.

Rengeteg munkát és energiát fektettünk bele a szervezésbe, úgyhogy mindenkit szeretettel várunk november 8-án, és a nem-sokára megjelenő plakátokon majd több információt is megtudhattok.

Kirmajer Réka /XII. B/

Négy év háttérmunka

Kilencedikben jött a hirdetőfüzet, hogy lehet csatlakozni a diáktanácshoz. Krisztivel ezt nagyon jó ötletnek tartottuk, részt is vettünk az első gyűlésen, amelyen még jó néhány évfolyamtársunk is. Rögtön feltették a kérdést: „miért akarunk détézni”?

Miért akartunk és akarunk még most is détézni? A legegyszerűbb választ adtuk valamennyien: szeretünk szervezkedni. Úgy gondolom, igazából nem is annyira tudtuk, mit jelent szervezkedni. Mostanra elmondhatjuk, tudunk szervezkedni, szeretjük is.

Még emlékszem, milyen volt az első év. Mindent a nagyok csináltak, ők mentek, és intézkedtek. Szépen lassan belefolytunk mi is a dolgok hogyanjába. Mi kezdtünk járni támogatókért, mi mentünk az igazgatóságra, mi szerveztük az Ifi- és Gimisztárt. Képzéseket, kirándulásokat szerveztünk, pályáztunk, nyertünk.

A diáktanács a diákok pajzsa. Mi álltunk ki a diákság jogaiért, igazáért. A diáktanács egy kincs. Egy olyan közösség, ahová jó tartozni. Ahányan vagyunk, annyifélék – akármilyen közhelyesen is hangzik. Csak biztatni tudok mindenkit, aki még nem tagja, hogy próbálja ki. A többieknek meg azt mondom, bátran emeljétek fel a hangotokat, és álljatok ki azért, amit szeretnétek.

Meg akarom köszönni mindenkinek, aki támogatja a diáktanács működését. Nagyon értékes dolog ez az iskolánkban, ne hagyjátok elveszni, vigyétek tovább, amint mi is továbbvittük azt, amit elődeink elkezdtek.

Aranyköpések

Tanuljatok, mert a bánat megöl!

Nehéz sport a matematika!

Miért eszel? Azért tanárnő, mert üres gyomorral nem lehet órán aludni!

Ezért az ókorban kifüstöltek volna!

Olyan volt a Föld, mint a pokol... bugyogott az egész.

Úgy hintázz a széken, hogy nem akarok itt maradni nyilatkozatot írni!

Mit csináltunk gyök ezerrel hetedik osztályban? Kiradíroztuk és nem csináltunk semmit!

Ilyen az iskola... Nyomjuk az ipart!

Tanárúr! Hiszen csak osztályfőnök pirosazhatja be!
Így van, végső soron én is osztályfőnök vagyok!

Közérdekű

November 8.: Gólyabál

November 16.: Katalin-bál

November 27.: Adventi koszorúkötés

December 5-6.: Mikulás járás

December 18.: Karácsonyi vásár

En mondogatok, magukat érdekelgetti!

Szerkesztőség:

André Krisztina

Bartalis Orsolya

Bőjte Csongor

Firtelmeister Mária

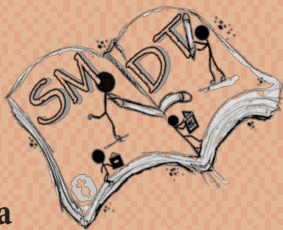
Firtelmeister Mónika

Kelemen Anna

Kirmájér Réka

Novák Franciska

Tímár Rita

Főszerkesztő:

Kristály Veronika

Korrektúra:

Bőjte Csongor

Design és tördelés:

Bartalis Eszter

Kristály Veronika

CSÍKSZEREDA POLGÁRMESTERI HIVATALA

Az újság megjelenését támogatta a Csíkszereda Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatala és a Segítő Mária Alapítvány. Köszönjük!

A kisgyerek izgatottan jön haza az iskolából

- Anyuci, tudod mi vagyok én?
- Nem kisfiam.
- Személyes névmás.

Írhattok nekünk a

segitodt@yahoo.com-ra.

Látogassátok iskolánk

honlapját:

www.segitomaria.ro

Nyomtatva a STÁTUS

kiadónál.

A kislány örvendezve megy haza az évszóróról.

- Apa, jó hírem van!
- Mi?
- Hogy jövőre nem kell új tankönyveket vened!

- Hogy kérdezzünk rá a létigére?
- Élsz még?

